Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2011, sp. zn. 5 Tdo 47/2011, ECLI:CZ:NS:2011:5.TDO.47.2011.1

Číslo: 37/2013

Právní věta:

V protokolu o provedení neodkladného nebo neopakovatelného úkonu musí být vždy uvedeno, na základě jakých skutečností lze považovat úkon za neodkladný nebo neopakovatelný. Pokud v tomto protokolu ani v příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků nebyla odůvodněna neodkladnost úkonu, pak je nutné povahu tohoto pochybení zvažovat i z materiálního hlediska, tedy zda i přes chybějící odůvodnění existují v konkrétním případě podmínky pro provedení tohoto úkonu uvedené v § 160 odst. 4 tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 09.02.2011

Spisová značka: 5 Tdo 47/2011

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Neodkladné a neopakovatelné úkony

Předpisy: § 160 odst. 4 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2010, sp. zn. 1 T 2/2010, byla obviněná T. H. N. uznána vinnou trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 trestního zákona (zákon č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen „tr. zák.“), který spáchala tím, že dne 22. 10. 2009 v B. na ulici O. 65 v prodejním prostoru velkoobchodní tržnice v prodejní hale u vstupu označeném „K“ v kóji označené jako K14 nabízela k prodeji a prodávala celkem 495 ks oděvů, opasků, obuvi a tašek, přičemž toto zboží bylo neoprávněně označené ochrannými známkami DC Shoes, NIKE, PUMA, ADIDAS, DIESEL, LACOSTE, DOLCE & GABBANA a ADIO, kdy věděla, že uvedené výrobky jsou neoprávněně označeny slovním a grafickým vyobrazením, které je chráněné ochrannými známkami, k nimž mají práva další obchodní subjekty a že prodávané zboží je takto označeno a prodáváno neoprávněně a jednala tak v rozporu s ustanovením § 8 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, neboť výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s uvedenými výrobky náleží společnostem DC S. I., N. I.

L.,P. AG R. D. S., A. I. M. B. V., D. S. P. A., La CH. L., G. S. á. r. l., a E. P. Inc., zastoupená spol. E. D., P., L. 27.

Za tento trestný čin byla obviněná podle § 150 odst. 1 tr. zák. odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. jí byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 (osmnácti) měsíců. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byly poškozené společnosti D. S. P. A., se sídlem M., I.; A., a. s., P. V. 23, Praha; N. E. O., N. B. V., M. P., V C. 1028/10, P. 1; a G. S. r. l., se sídlem M., I., odkázány se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 73 odst. 1 písm. a), c) tr. zák. bylo obviněné uloženo ochranné opatření, a to zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to věcí uvedených ve skutkové větě výroku rozsudku, které se nachází v Centrálním skladu zajištěných věcí PČR, Brno – Řečkovice.

Krajský soud v Brně, který rozhodoval jako soud odvolací o odvolání obviněné, rozhodl usnesením ze dne 27. 7. 2010, sp. zn. 4 To 300/2010, tak, že podle § 256 tr. ř. odvolání obviněné jako nedůvodné zamítl.

Proti uvedenému usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2010, sp. zn. 4 To 300/2010, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2010, sp. zn. 1 T 2/2010, podala obviněná T. H. N. prostřednictvím obhájce Mgr. R. S. dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V podrobnostech dovolatelka uvedla, že důkazy usvědčující ji z trestné činnosti byly získány na základě nezákonného příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků. Pokud by soudy obou stupňů rozhodovaly pouze na základě zákonných a procesně použitelných důkazů, nemohl by být prokázán skutkový stav tak, jak byl zjištěn, nedošlo by k dané právní kvalifikaci a soudy by nemohly dojít k závěru o vině obviněné. K nezákonnosti a protiústavnosti obviněná konkrétně namítla, že nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 3/09, došlo ke zrušení ustanovení § 83a odst. 1, části věty první za čárkou a věty druhé, zákona č. 141/1961 Sb., podle nějž šlo příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků vydat policejním orgánem za předchozího souhlasu státního zástupce. Následně však bylo nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 860/10, judikováno, že v případě zrušení výše uvedené části ustanovení se jedná o pravou retroaktivitu, tedy účinky zrušení výše uvedeného jsou ex tunc. Podle obviněné příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků zcela postrádá odůvodnění o tom, že by se mělo jednat o úkon neodkladný nebo neopakovatelný, ačkoliv byl vydán před samotným zahájením trestního stíhání obviněné, kdy nebyl zcela jasně vymezen skutek a už vůbec ne osoba podezřelá. V této souvislosti odkázala na nález Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 474/07. Konečně také obviněná namítla, že příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků byl zneužit a vydán předčasně, když teprve den následující po vydání příkazu byl proveden tzv. kontrolní nákup pracovníky SKPV ve spolupráci s hlídkami PEO-PMJ KŘ PČR Brno a nebyly tedy důvodné poznatky o tom, že je skutečně v prostoru vymezeném v předmětném příkazu k prohlídce páchána trestná činnost. Obviněná zároveň připustila, že podle praxe Nejvyššího soudu České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) nelze v dovolání podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatnit právní vadu způsobenou tím, že skutek nebyl prokázán nebo byl prokázán vadně nezákonným způsobem. Protože však nesprávné právní posouzení skutku má svůj původ v nezákonně zjištěném skutkovém stavu, kterým bylo hrubě zasaženo do ústavních práv obviněné, neměl by podle dovolatelky Nejvyšší soud vykládat dovolací důvod restriktivním způsobem.

V závěru dovolání proto obviněná T. H. N. navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2010, sp. zn. 4 To 300/2010, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2010, sp. zn. 1 T 2/2010, zrušil, podle § 265k odst. 2 tr. ř. aby také zrušil další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Městskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněné T. H. N. doručeno

ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k němu vyjádřil v tom smyslu, že námitky uplatněné dovolatelkou se týkají výlučně otázky procesní použitelnosti důkazů a deklarovanému dovolacímu důvodu obsahově neodpovídají. Nicméně pokud se týká namítané protiústavnosti provedené prohlídky jiných prostor a pozemků, resp. příkazu k jejímu provedení, poukázal státní zástupce na závěry stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 14. 12. 2010 sp. zn. Pl. ÚS-st 31/10, podle kterého nosné důvody dovolatelkou citovaného nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 lze uplatnit pouze pro futuro (do budoucna), nikoli pro situace, kdy provedení prohlídky jiných prostor a pozemků nařídil (před publikací nálezu Pl. ÚS 3/09 ve Sbírce zákonů) v souladu s tehdy platným a účinným zněním § 83a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, státní zástupce nebo se souhlasem státního zástupce policejní orgán. Příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků byl v předmětné trestní věci v souladu s tehdy platnou procesní úpravou vydán dne 21. 10. 2009, tj. dávno před vydáním a publikací nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. Pl ÚS 3/09. Na závěry stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 14. 12. 2010, sp. zn. Pl. ÚS-st31/10, dovolatelka v dovolání podaném dne 16. 11. 2010 logicky nemohla reagovat. Ve světle těchto závěrů jsou ovšem její námitky vyvozující protiústavnost prohlídky jiných prostor a pozemků ze zrušení části ustanovení § 83a odst. 1 tr. ř. Ústavním soudem nedůvodné i z věcného hlediska. Pokud dovolatelka dále polemizuje s otázkou, zda tato prohlídka byla či nebyla neodkladným úkonem, a brojí v tomto směru proti závěrům odvolacího soudu, jde podle názoru státního zástupce o procesní námitky, které se svým obsahem zcela vymykají dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a které nelze podřadit ani pod jiný dovolací důvod.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací po zjištění, že dovolání bylo podáno v zákonné lhůtě, oprávněnou osobou, prostřednictvím obhájce a že se jedná o dovolání přípustné, obsahující předepsané náležitosti, konstatoval, že obsah dovolání zčásti naplňuje uplatněný zákonný dovolací důvod.

Obviněná uplatnila dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

V rámci uplatněného dovolacího důvodu podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. obviněná T. H. N. vznesla jedinou právně relevantní námitku, a sice, že pokud by soudy obou stupňů rozhodovaly pouze na základě zákonných a procesně použitelných důkazů, nemohl by být prokázán skutkový stav tak, jak byl zjištěn, nedošlo by k dané právní kvalifikaci a soudy by nemohly dojít k závěru o vině obviněné. Byť tato námitka je převážně skutkové povahy, Nejvyšší soud se s ní zabýval z hlediska části, ve které směřuje proti použité právní kvalifikaci a závěru o vině shora uvedeným trestným činem. K nezákonnosti a protiústavnosti obviněná dále konkrétně namítla, že nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 3/09 došlo ke zrušení ustanovení § 83a odst. 1, části věty první za čárkou a věty druhé, zákona č. 141/1961 Sb., podle nějž šlo příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků vydat policejním orgánem za předchozího souhlasu státního zástupce. Následně však bylo nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 860/10, judikováno, že v případě zrušení výše uvedené části ustanovení se jedná o pravou retroaktivitu, tedy účinky zrušení výše uvedeného jsou ex tunc. Navíc příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků zcela postrádá odůvodnění o tom, že by se mělo jednat o úkon neodkladný nebo neopakovatelný.

Trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo doveze, vyveze nebo uvede do oběhu výrobky nebo služby neoprávněně označované ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou. Rozhodující bude posouzení, zda došlo k užití takových prvků ochranné známky, na nichž spočívá jejich rozlišovací způsobilost (tzv. silné prvky). Pro stanovení rozsahu následku je pak nutno přihlédnout zejména k druhu a významu neoprávněně užitého označení, k druhu a množství výrobků nebo služeb takto označených, k velikosti trhu tím

ovlivněného, ke způsobilosti vyvolat záměnu atd., a pokud to přichází v úvahu, i k vyčíslitelné škodě nebo získanému prospěchu. Ochranná známka je označení tvořené slovy, písmeny, číslicemi, kresbou nebo tvarem výrobku nebo jeho obalu, popřípadě jejich kombinací, určené k rozlišení výrobků nebo služeb pocházejících od různých podnikatelů. Ochrannou známkou tak může být za podmínek stanovených zákonem č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby (§ 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách). Snadno zaměnitelné jsou známky, které se svým tvarem, vyobrazením apod. natolik podobají ochranné známce zapsané do rejstříku ochranných známek, že je lze bez bližšího zkoumání zaměnit. Uváděním do oběhu výrobků nebo služeb neoprávněně označovaných ochrannou známkou nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou je zejména prodej takových výrobků nebo poskytování takových služeb, jejich směna apod. Výrobky nebo služby neoprávněně takto označené mohou však být uváděny do oběhu jakýmkoli způsobem, např. i jako prémie při zakoupení většího množství zboží jiného druhu. Po subjektivní stránce se vyžaduje úmysl. Úmysl se musí vztahovat i na pachatelovo vědomí, že jde o ochrannou známku.

Především je třeba konstatovat, že nalézací soud se náležitě vypořádal se všemi znaky trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., a proto v tomto směru nejsou námitky uvedené v dovolání důvodné. V podrobnostech Nejvyšší soud odkazuje na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2010, sp. zn. 1 T 2/2010. Naproti tomu se soud první instance k otázce namítané nezákonnosti a protiústavnosti příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků ve svém rozsudku ze dne 29. 3. 2010, sp. zn. 1 T 2/2010, žádným způsobem nevyjádřil, neboť v té době ještě namítaný nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 3/09, nebyl vyhlášen. Odvolací soud na straně 2 v odůvodnění svého usnesení ze dne 27. 7. 2010, sp. zn. 4 To 300/2010, uvedl, že se neztotožnil s námitkou obviněné, pokud jde o neúčinnost a neplatnost prohlídky nebytových prostor, neboť i odvolací soud považuje tento úkon za neodkladný. Kdyby byla prohlídka nebytových prostor prováděna až po zahájení trestního stíhání, obviněná by mohla věci, které ji usvědčovaly z trestné činnosti, odstranit, a tím zmařit účel trestního řízení, kterým je, mimo jiné, i objasnění trestné činnosti. Formální pochybení, spočívající v tom, že v příkazu k prohlídce nebyla zdůvodněna neodkladnost úkonů, nemůže znegovat podstatu a povahu neodkladnosti provedeného úkonu.

Nejvyšší soud v reakci na závěr odvolacího soudu o uváděné „formálnosti pochybení“, pokud v příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků nebyla zdůvodněna neodkladnost úkonu, konstatuje, že je třeba na základě ustanovení § 160 odst. 4 tr. ř. jednoznačně trvat na řádném zdůvodnění tvrzené neodkladnosti, neboť slovy zákona je v protokolu o provedení neodkladného nebo neopakovatelného úkonu třeba vždy uvést, na základě jakých skutečností byl úkon za neodkladný nebo neopakovatelný považován. Absenci odůvodnění neodkladnosti nebo neopakovatelnosti úkonu je třeba považovat za důležité pochybení, které nelze bagatelizovat. Přitom je však třeba v každém jednotlivém případě náležitě zvažovat povahu takového pochybení, a to zejména z materiálního hlediska, tedy zda i přes absenci náležitého odůvodnění zde podmínky neodkladnosti jsou dány s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Neodkladnost provedeného úkonu, tedy vydání příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků v této trestní věci a následné provedení této prohlídky v prodejní kóji označené nade dveřmi jako K14 (v podnájemní smlouvě označené jako SP-4) umístěné v budově K na adrese B., O. č. 65, vyplývá ze souslednosti jednotlivých úkonů policejního orgánu, kdy nejprve dne 30. 9. 2009 bylo provedeno operativní šetření. Při tomto šetření byl potvrzen výskyt zboží označeného ochrannými známkami (viz č. l. 1 spisu). Dne 1. 10. 2009 byl sepsán záznam o zahájení úkonů trestního řízení, podle kterého dosud neustanovené osoby vietnamské národnosti nabízejí k prodeji v areálu velkoskladu textilu a obuvi na ulici O. 65 v B. zboží, které je označováno jako značkové, toto zboží vystavují a nabízejí k prodeji a prodávají v halách označených A – G v blíže neurčených kójích, jedná

se o trička, mikiny, bundy, rifle, kabelky, pásky, boty, parfémy a další sportovní zboží s označením ADIDAS, PUMA, NIKE, DIESEL, DOLCE & GABBANA, ADIO aj. a je důvodné se domnívat, že předmětné zboží je neoprávněně označené ochrannými známkami, k nimž přísluší výhradní práva jinému (č. l. 3 až 4 spisu). Následně byl dne 21. 10. 2009 vydán příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků, odsouhlasený téhož dne státním zástupcem (č. l. 7 spisu). Dne 22. 10. 2009 byla v 16.10 hodin provedena pracovníky SKPV ve spolupráci s hlídkami PEO-PMJ KŘ PČR akce za účelem prověření výskytu prostoru, v němž bylo k prodeji nabízeno zboží neoprávněně označené ochrannými známkami (č. l. 5 spisu) a samotná prohlídka jiných prostor a pozemků u obviněné T. H. N. započala v 16.41 hod. téhož dne (srov. č. l. 21 až 29 spisu). Z těchto časových souvislostí a s přihlédnutím k tomu, že celou záležitost bylo nutno náležitě připravit, aby byla zajištěna úspěšnost provedení prohlídky jiných prostor a pozemků, jednoznačně podle názoru Nejvyššího soudu vyplývá splnění podmínky neodkladnosti ve smyslu § 160 odst. 4 tr. ř., neboť šlo o úkon, který vzhledem k nebezpečí jeho zmaření, zničení nebo ztráty důkazu nesnesl z hlediska účelu trestního řízení odkladu na dobu, než bude zahájeno trestní stíhání.

Z usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 3108/08, vyplývá, že smyslem a účelem povinnosti vyložit věcné důvody pro neodkladnost a neopakovatelnost úkonu v protokolu je zaručit transparentnost trestního řízení a jeho kontrolovatelnost, tj. zajistit náležitou přezkoumatelnost těchto úkonů ex post (srov. obdobně usnesení Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 1033/07). To plyne z toho, že smyslem a účelem požadavku existence protokolu o provedení neodkladného či neopakovatelného úkonu je především vytvoření prostoru pro předestření věcných důvodů pro neodkladnost a neopakovatelnost úkonu v protokolu. (Ostatně zřejmě právě proto trestní řád explicite uvádí /v § 160 odst. 4 in fine tr. ř./, a tím zdůrazňuje – povinnost uvést v protokolu o provedení neodkladného či neopakovatelného úkonu, na základě jakých skutečností byl úkon za neodkladný nebo neopakovatelný považován /tato povinnost by byla vyvoditelná z trestního řádu i bez takové výslovné úpravy/). Z vyloženého přístupu k posuzování neodkladnosti a příp. absence náležitého odůvodnění konkrétními skutečnostmi v protokolu o provedení prohlídky jako neodkladného úkonu plyne, že jestliže při následné kontrole a po zvážení všech souvislostí lze konstatovat, že věcné důvody pro neodkladnost či neopakovanost úkonu byly splněny, pak neexistence zdůvodnění sama o sobě – byť je vadou řízení – nedosahuje ústavněprávní roviny, která by měla být důvodem pro rušení příslušných meritorních rozhodnutí. Jde pak totiž ve své podstatě o vadu toliko formální, bez vlivu na věcnou správnost provedení neodkladného či neopakovatelného úkonu. Takový právní názor je projevem v judikatuře Ústavního soudu (ale i Nejvyššího soudu) deklarované doktríny materiálního právního státu. Tím méně pak – z logiky věci – může dosahovat ústavně právní intenzity neexistence pouze formálních náležitostí protokolu o provedení neodkladného úkonu. Ostatně ústavně konformní je rovněž názor o možnosti odstranit nedostatek formálních podmínek protokolu sepsaného o jakémkoliv úkonu trestního řízení (tedy i o neodkladném úkonu), a to např. výslechem osob, které se provedení úkonu zúčastnily, popř. jej provedly (v postavení svědka). Blíže k tomu srov. odůvodnění usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 3108/08.

Z těchto hledisek se tedy Nejvyšší soud zaměřil na splnění věcných důvodů a posouzení okolností případu, svědčících pro neodkladnost předmětného úkonu. V té souvislosti považuje za nutné především zdůraznit, že z úředního záznamu o provedení operativního šetření dne 30. 9. 2009 se podává, že vstupní dveře do kójí, kde bylo zjištěno zboží s ochrannými známkami, byly zamčené, v několika případech (v hale G) byly chodby zakryté vystavenými tričky a přistavenými papírovými krabicemi. Za nakupujícími byly dveře zamčeny, někde se nenacházela klika ani zevnitř, teprve poté vietnamský obchodník rozsvěcel. Většina kójí, kde se předmětné zboží nacházelo, nebyla blíže označena číslem. Tyto okolnosti jsou následně potvrzovány obsahem úředního záznamu o provedení akce dne 22. 10. 2009 v 16.10 hod., kdy poté, co byli policisté J. C. a R. H. pozváni T. H. N. do kóje se značkovým zbožím, kterou předtím odemkla, následně je za policisty opět uzamknula. Z

předestřených okolností je tedy patrné, že předpoklady pro vydání příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků, byly důvodné, a že nepochybně byla splněna i podmínka neodkladnosti provedení takového úkonu, neboť je správný závěr odvolacího soudu, že pokud by byla prohlídka nebytových prostor prováděna až po zahájení trestního stíhání, obviněná T. H. N. by mohla věci, které ji usvědčovaly z trestné činnosti, odstranit, a tím zmařit účel trestního řízení, kterým je mimo jiné i objasnění trestné činnosti. Současně je tímto vyvráceno také tvrzení obviněné o tom, že příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků byl zneužit a vydán předčasně, když teprve den následující po vydání příkazu byl proveden tzv. kontrolní nákup pracovníky SKPV ve spolupráci s hlídkami PEO-PMJ KŘ PČR Brno a nebyly tedy důvodné poznatky o tom, že je skutečně v prostoru vymezeném v předmětném příkazu k prohlídce páchána trestná činnost. Tyto důvodné poznatky byly opatřeny již v rámci operativního šetření vedoucího k sepsání shora uvedeného záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, když nelze přehlédnout i nápadnou shodu v něm uvedených skutečností s tím, co bylo později zjištěno při provedení prohlídky jiných prostor a pozemků a v celém dalším dokazování v průběhu trestního řízení vedeném proti obviněné T. H. N.

K námitce obviněné, že nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 3/09, došlo ke zrušení ustanovení § 83a odst. 1, části věty první za čárkou a věty druhé, zákona č. 141/1961 Sb., podle nějž bylo možno příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků vydat policejním orgánem za předchozího souhlasu státního zástupce, kdy následně bylo nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 860/10, judikováno, že v případě zrušení výše uvedené části ustanovení se jedná o pravou retroaktivitu, tedy účinky zrušení výše uvedeného jsou ex tunc, považuje Nejvyšší soud za nutné uvést, že v mezidobí bylo plénem Ústavního soudu přijato stanovisko ze dne 14. 12. 2010, sp. zn. Pl. ÚS-st 31/10, podle nějž je nutné nahlížet na intertemporální účinky nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 (č. 219/2010 Sb.) tak, že se odvíjejí ex nunc, tj. teprve ode dne, v němž byl nález vyhlášen ve Sbírce zákonů, neboť tento nález výslovně nestanovil jinak (§ 58 odst. 1 in fine zákona o Ústavním soudu). Nosné důvody tohoto nálezu lze uplatnit pouze pro futuro (do budoucna), nikoli pro situace, kdy provedení prohlídky jiných prostor a pozemků nařídil (před publikací nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 ve Sbírce zákonů) v souladu s tehdy platným a účinným zněním § 83a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, státní zástupce nebo se souhlasem státního zástupce policejní orgán. Proto v těchto případech pouhý nedostatek souhlasu soudce s provedením prohlídky jiných prostor a pozemků nezakládá porušení ústavním pořádkem zaručených základních práv a svobod. Nález sp. zn. Pl. ÚS 3/09 (č. 219/2010 Sb.) byl vyhlášen ve Sbírce zákonů 8. 7. 2010, zatímco příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků je datován a byl schválen státním zástupcem Městského státního zastupitelství v Brně již dne 21. 10. 2009. S ohledem na tento právní názor obsažený ve stanovisku pléna Ústavního soudu, jímž byl změněn právní názor uvedený v nálezu ze dne 2. 9. 2010, sp. zn II. ÚS 860/10, na který poukázala v dovolání obviněná, nelze souhlasit s námitkou obviněné T. H. N., že se jedná o pravou retroaktivitu a že tedy účinky částečného zrušení výše uvedeného ustanovení § 83a odst. 1 tr. ř. nálezem Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 3/09, působí ex tunc.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2010, sp. zn. 4 To 300/2010, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2010, sp. zn. 1 T 2/2010, nevykazuje takové vady, pro které by jej bylo nutno z některého důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zrušit. Soud prvního stupně jako soud nalézací objasnil a posoudil všechny skutečnosti rozhodné z hlediska skutkového zjištění i právního posouzení, které posléze náležitě přezkoumal i soud druhého stupně, jako soud odvolací, který po řádném a důkladném přezkoumání odvolání obviněné podle § 256 tr. ř. zamítl, přičemž se současně bez pochybností a logicky vypořádal se všemi relevantními námitkami obviněné uplatněnými v rámci odvolacího řízení.

Z obsahu dovolání a po porovnání námitek v něm uvedených s námitkami uplatněnými v odvolání,

jakož i s přihlédnutím k tomu, jakým způsobem se s nimi vypořádal odvolací soud a jaký byl následný vývoj judikatury Ústavního soudu, je patrné, že rozhodnutí dovoláním napadené a řízení jemu předcházející netrpí vytýkanými vadami. Z těchto důvodů je třeba jednoznačně dospět k závěru, že jde v případě obviněné T. H. N. o dovolání zjevně neopodstatněné, a proto je Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.